

Den ærede Ordförere bemærkede, at der vistnok var noget Sandt i den Paastand, at man, naar Taleren er om Kunst og højere Interesser, ikke maa lægge en ubetinget Vægt paa Pengespørgsmaalet, men at denne Paastand dog maa begrænses; heri er jeg ganske enig: det kommer blot an paa at finde Grænsen; og da man maaskee, idetmindste fra een Side, i den Henseende vilde lægge mindre Vægt paa min Mening, kan jeg her aldeles henholde mig til den ærede Ordförere. Han sagde nemlig, at, naar Staten ikke kan og ikke bør udgive saa og saa meget til Konsten, saa bør man heller ikke her votere det. Det er rigtigt: naar man virkelig kan bringe det paa det Rene, at Staten ikke kan og ikke bør udgive Pengene, saa bør det nægtes. Nu vil den ærede Ordförere maaskee svare mig: Ja, men hvor skal jeg egentlig i dette Tilfælde kunne bringe dette paa det Rene, og jeg vil indrømme, at han maa lade være hermed: jeg vil nøjes med at appellere til ham selv, og spørge ham, om den ringe Udgift, hvorom her er Tale, i det Høieste vel eu 3000 Rbd. om Aaret, — om den virkelig er Noget, som man kan sige, at Staten ikke kan udrede? — Jeg kan ikke troe, at han for Alvor vil opstille dette. — Men, indrømmer den ærede Ordförere altsaa, at Staten ikke lettelig skal lade det finantzielle Hensyn være overveiende, hvor Taleren er om Kunst og højere Interesser, og skal denne Indrømmelse have mindste Betydning: saa seer jeg heller ikke, at dette Hensyn kan gøres gjældende her, saasnart han erkjender Balletten for at høre til Konsten, og saasnart Summen ikke er større end den, som her vil udkræves. Til hvad, som allerede er udtalt om Ballettens Berettigelse som Konstgreen, skal jeg endnu sige, at, foruden den Kjendsgjerning, at Balletten altid har havdet sin Plads paa Scenen, lige fra den dramatiske Konsts Opfindelse og indtil vore Dage, og at den vel altsaa maa have noget sand Værd, — maa det formeentlig endvidere indrømmes, at den har ikke, som Mange ville paastaae, noget blot laant Gods, noget ganske Fremmed; den har just hos os en særegen, — jeg tør vel sige national, Karakter, — hvad de Herrer, som have seet Balletten paa fremmede Steder, ville

vide; den er her, mere end paa andre Steder, en mimisk Kunst, den er tildeels paa samme Maade national hos os, som f. Ex. Baudevillen er det. Denne kan ogsaa siges at være laant; men den har her faaet et særegent nationalt Præg, som giver den fuld Indfødsret. Det er fremdeles med Føie anført — men jeg skal tillade mig endnu engang at fremhæve det —, at det, hvad man endog iøvrigt mener om denne Sag, dog ikke er rigtigt at tilintetgjøre Balletten, naar den staaer paa sit Høidepunkt. Der kommer nok den Tid, da dette ikke længere er Tilfældet, og da denne Lov jo kun skal gjælde for 3 eller 5 Aar, saa kan der aldrig være nogen Fare ved nu at lade være at tage Beslutning i saa Henseende. Man vil maaskee indvende, at man ikke ved den omhandlede Forholdsregel tilintetgjør Balletten; men jeg vil dertil svare, at, om den end ikke strax tilintetgøres, saa svækkes dog derved dens hele Betydning: vi degraderer den og svække Lysten hos dens Personale, idet det veed og føler, at det gaaer nedad. Desuden tilintetgjøre vi den ogsaa i Virkeligheden om ikke lang Tid; thi, hvorved skulle vi holde udmærkede Kunstnere af denne Art ved vort Theater? Ikke derved, at vi, som det paa fremmede Steder er Tilfældet, strax kunne give dem en overordentlig høj Løn; nei, blot ved at sikke dem Pension er det, at vi kunne vente at beholde de mere Udmærkede; thi Dyrkerne af en slig universel Kunst kunne jo ligesaa godt reise til fremmede Lande, som blive her, og det er altsaa givet, at, naar vi ikke have et saadant Middel til at holde dem, som f. Ex. Pension, saa maa denne Kunst falde bort for os. Man tilintetgjør altsaa virkelig Balletten, naar man optager en saadan Bestemmelse som den foreslaaede.

Ordföreren: Angrebene ere ikke mange, men de ere saa drøie, at jeg hellere nu strax vil tage Ordet som Ordförere, da der muligt kunde komme flere og jeg altsaa kunde være udsat for at segne under Byrden af dem. Jeg skal derfor henvende mig til de Invendinger, som den høitærede Kultusminister har gjort. Jeg maa begynde med at udtale min Beklagelse over, at, uagtet der er hengaaet en temmelig lang Tid, siden den Betænkning, som Udvalget har afgivet, har været bekjendt, er Er-